

EL CONTE AL REVÉS

Tots sabeu que en els contes de prínceps i princeses, el príncep sempre rescata a la princesa, però en aquest conte... serà així? Tot va començar una vesprada de novembre de l'any 406 d.C. Daphne no era una princesa com les altres. Ella era lluitadora, valenta i saberuda. Vivia al regne Xirulí, un regne molt bonic amb valls verds, rius cantarins i casetes de conte de fades. Els habitants del regne, els xirulians, eren generosos, dolços i graciosos, però hi havia una cosa que els preocupava: a Xirulí també vivia un animal molt gran que els feia molta por...

Un dia de tardor, la princesa va pujar al seu cavall, anomenat Tro, i eixí cap al bosc a la búsqueda tradicional de xampinyons. Quan arribà al bosc, va lligar el seu cavall a un arbre i va començar a buscar xampinyons a peu. Havia agafat uns quants xampinyons quan va escoltar uns plors que eixien d'una cova. Ella es va apropar. Hi havia algú dins! Daphne no sabia qui era, però era moreno, alt i fort. Els seus ulls eren clars com el cel de migdia.

Daphne va dir: "Hola, sóc la princesa Daphne del regne Xirulí. Per què estas plorant?"

"Plorant?" va contestar ell. "Jo no plore mai. Sóc el príncep Cristoff del regne Leront. Estava rient perquè havia vist un núvol que pareixia un animal fantàstic." La princesa Daphne va pensar que Cristoff pareixia un poc fanfarronet i mentider... Ella estava segura que l'havia sentit plorar, no riure... Un núvol que pareixia un animal fantàstic? No s'ho creia ni ell! De sobte, va aparèixer una figura molt gran i verda que sobrevolava els seus caps. Els dos van cridar alhora "una dragona!".

La dragona era verda com un camp d' herba, gran com una casa i tenia els ulls més rojos que la sang. L' animalot va baixar al terra i Cristoff cridava com si el mon s' acabara. Daphne va dir "no tingues por, pot ser que ja haja desdejuntat" Aleshores ell va cridar més encara i la dragona se'l va emportar atrapat entre les seues garres. Daphne va tornar a per el seu cavall, Tro, correguent amb totes les seues forces i el va deslligar per a perseguir a la dragona, però ja no la veia volant per el cel i no sabia cap a on anar. Daphne havia perdut les esperances quan de sobte va aparèixer un rastre de fum en el cel. Llavors s' en va adonar de què quan el dracs volen escupixen foc de la boca per a marcar territori i aquest foc va deixant un rastre de fum. Daphne va cavalcar fins que el fum va desaparèixer i va arribar al cau de la dragona.

Daphne entrà a la cova i es va amagar darrere d' una roca. La caverna era molt gran i no arribava quasi llum de l' exterior, només es veia el brillant resplendor d' una foguera. Gràcies a aquesta llumenera, Daphne va vore a Cristoff. Estava lligat a un pal gegant! Daphne sabia perfectament per què Cristoff estava així. La dragona volia ficar-lo damunt de la foguera, torrar-lo i menjar-se'! Aleshores ella va intervindre, va eixir i li va dir a la dragona "has provat alguna volta xampinyons a la brasa?" la bèstia es va girar i va dir "qui ha dit això?", "Jo," va contestar la princesa. Cristoff va cridar plorant: "Daphne!!! ajuda'm, per favor, mata a la dragona" i ella li va contestar "tú què et creus que estic intentant fer, cap de suro? Et vaig a ajudar però no vaig a matar a ningú." "Deixa en pau el meu menjar," cridà la bèstia. La princesa digué "tornem a la meua pregunta, ho has provat o no?" "No," contestà la dragona. "Doncs ajuda'm," va dir la princesa "necessitem fer brases de la foguera, ficar els xampinyons damunt i esperar que estiguen fets. Quan els xampinyons ja estaven preparats, la dragona agafà un, se'l ficà a la boca i el saborejà. A l'acabar de degustar el xampinyó, va dir "xe, què bo". "Veus?" Replicà la princesa "no cal menjar sols hòmens i dones, xiquets i xiquetes." " A partir d' ara em vaig a fer vegetariana" digué la dragona." "Què bé," cridà alegre la princesa.

Llavors Daphne va alliberar a Cristoff, qui ara plorava però d' alegria. Montaren els dos en la dragona i l' animalot agafà a Tro entre les seues garres. En un tres i no res tornaren volant cap a Xirulí. Quan arribaren al poblet, varen aterrar al mig del mercat de la plaça del poble, davant del castell reial. Al vore la dragona, els xirulians varen cridar "aaarghhhh" i varen eixir corrent cap a totes les direccions. Daphne cridà " tranquils, esta dragona és vegetariana, si no ja m'hauria menjat a mi!" De sobte els xirulians van parar de córrer i començaren a regalar-li fruita i verdura a la dragona. El rei i la reina, que ho havien vist tot des del balcó del castell, eixiren a la plaça i abraçaren la seua filla. La reina va dir "el teu pare i jo estem molt orgullosos de tú, perquè ens has salvat de la dragona menja-humans." Daphne contestà "gràcies mare, ha sigut una aventura inolvidable."

Finalment, a la nit Daphne i Cristoff es quedaren sols contemplant les estrelles. Cristoff va vore una estrella fugaç i sense donar-se compte va dir el seu desig en veu alta: "Daphne, vols casar-te amb mi?" Ella contestà: "ho sent, Cristoff. No hauries d'haver dit el desig en veu alta. Crec que de moment no es complirà" Cristoff la va mirar amb ulls tristos, i ella va dir "Si vols, podem quedar alguna volta per a volar en la nostra dragona."